

slavné pražské mordy²

jitka kačánová

SLAVNÉ PRAŽSKÉ MORDY 2

Jitka Kačánová

PŘEDMLUVA

Po předchozích dvaceti případech obsažených v prvním díle Slavných pražských mordů je zde díl druhý. A v něm dalších dvacet tři tragických případů vražd motivovaných většinou zjiště. Někdy šlo o miliony, ale někdy jen o pár kرتونů cigaret a láhví vína. A nebo někdy jen o odstranění nepohodlných svědků, získání bytu nebo obranu před útokem zvrhlíka. Některé vraždy se odehrály pod vlivem silných emocí, některé byly důsledkem primitivismu jejich pachatele, který přestože má lidskou podobu, tak se ke svým blízkým chová hůř než zvíře.

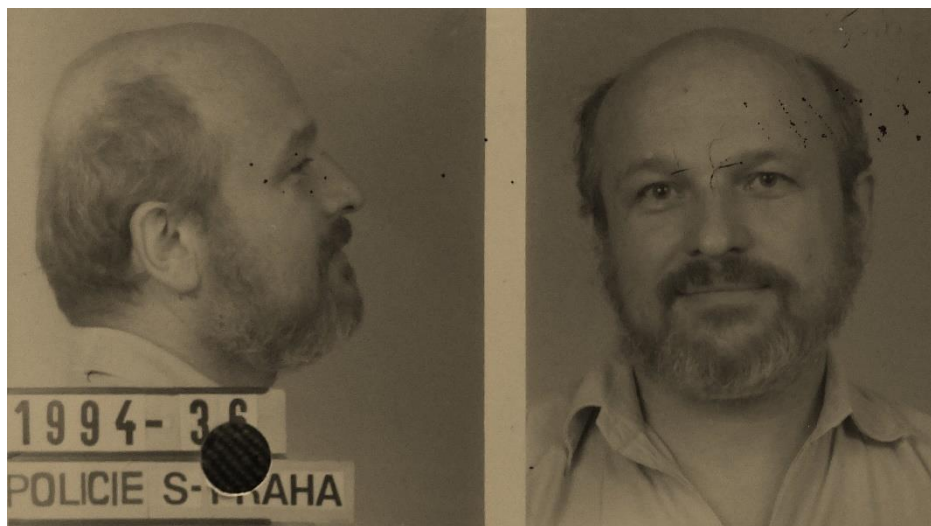
Když se mě v redakci Našeho REGIONU, pro který už více než rok krimi seriál Slavné pražské mordy píše, ptali, na jak dlouho to ještě vidím, řekla jsem, že nevím, že záleží na tom, kolik se mi podaří „vyšetřovat“ případů. Bojím se ale, že při rychlosti, s jakou seriál vychází, tedy jednou týdně, nemůžu nikdy doopravdy skončit. Že v této oblasti bude bohužel vždy o čem psát. A můžeme se samozřejmě ptát, kde se v jednotlivých případech stala chyba. Kde selhal stát či rodiče, zdravotníci nebo třeba učitelé? Do toho ještě zasahují spletité zákonitosti karmy, které je jen obtížné vysvětlit. Každopádně ale mluví o tom, že do prostředí se zločineckými sklony se rodí již k tomu odpovídající duše. Do toho tu ale máme zločince z takzvaně dobrých rodin, kteří přesto končí za mřížemi úplně stejně jako ti z rodin dysfunkčních a asociálních.

Další otázka může znít, jestli je vůbec vhodné psát o podobných zločinech a jejich pachatelích. Co když podobná antologie zločinu jen

poslouží dalším psychopatům a maniakům jako inspirace a vzor? Říkám si ale, kolik tito vrazi přečetli v životě dohromady knížek. A sní vůbec někdo o kariéře zločince a plánuje si ji záměrně nebo se na zcestí ocitá vlivem nepříznivých podmínek? A co případné oběti? Není snad vhodné mluvit o zločincích a jejich metodách v zájmu těch slušných, kteří mohou jinak dál naivně věřit, že svět kolem nich je jen plný dobrých lidí? To by samozřejmě bylo krásné. Ale realita je bohužel mnohem drsnější. Všimněte si například, že když pod vlivem této představy po smrti George Floyda v americké Mineapolis chtěli co nejvíce omezit policii ve prospěch sociálních pracovníků, odpovědí na tento krok byl jen razantní vzestup kriminality. Možná to pro někoho zní tvrdě nebo až nekorektně, ale policie, soudy i vězeňství mají ve společnosti svou nezastupitelnou úlohu. Slušní lidé je samozřejmě většinou vůbec nepotřebují. Policisté jim maximálně dají pokutu za špatné parkování a za mříže se často podívají jen v rámci nějakých pracovních úkolů. Kvůli zločincům tu však tyto trestně-právní instituce být musí. Jinak budeme pro tyto darebáky jen chodící peněženky a bezpracné zdroje obživy.

NĚKDEJŠÍ JEHOVISTA DAL SVÉ OBĚTI SEŽRAT PRASATŮM NA USEDLOSTI JMÉNEM POHÁDKA

I když IQ většiny „hrdinů“ této knihy se pohybuje někde na úrovni šimpanzů, u sériového vraha Ivana Roubala dosahovalo hodnoty 112. Ani to ho však nezastavilo před několika vraždami, kvůli kterým nakonec zemřel ve vězení, kde podle slavného spoluvězně Jiřího Kajínka čelil drsné šikaně bachařů.

Ani jeho údajná láska k Bohu ho nezastavila před zjištěnými vraždami. Bachaři ve vězení mu pak připravili peklo na zemi – schválně ho sprchovali vařící vodou vhodnou pro spařování prasat. To asi za to, že své oběti nechal sežrat prasatům. Inu, karma je zdarma!

Ivan Roubal byl odsouzen za pět vražd a loupežné přepadení autopůjčovny, na svědomí měl ale podle kriminalistů životů mnohem víc. Poprvé vraždil na šumavské zemědělské usedlosti s poetickým názvem Pohádka, kde choval slepice a černá, vietnamská prasata. Tam se seznámil s Františkem Heppnerem, který zde plánoval vybudovat vodní pilu. V prosinci 1991 však Heppner i jeho ruská přítelkyně Nataša zmizeli, a Roubal, který začal rozprodávat jejich nábytek a jezdit jejich autem, tvrdil, že odjeli do Německa. Těla obou zmizelých se nikdy nenašla. Roubal je prý nechal sežrat prasatům, i když u soudu to popřel, stejně jako všechny ostatní vraždy.

V létě 1992 zmizel taxikář Vladimír Strnad, který byl naposled viděn právě s Roubalem. Téměř o rok později se našlo jeho tělo v septiku domku, který Roubal pomáhal stavět a od kterého si nechal klíč. V prosinci 1992 se ztratil prodáváč bižuterie Václav Horký, kterému Roubal dlužil hodně peněz. Ten potom opět jezdil autem oběti a dokonce zkusil prodat i Horkého dům. Podobně jako u první vraždy, ani tentokrát se tělo pohřešovaného nikdy nenašlo. V květnu 1993 pak zavraždil Josefa Suchánka, vykradl mu byt a jeho tělo hodil do rybníka ve Veselí nad Lužnicí, kde ho objevili rybáři až při podzimním vypouštění rybníka.

Svázal je do kozelce

Na podzim 1993 se Roubal při svém vražedném řádění přesunul do Prahy. Nejprve v listopadu 1993 našla policie v pražských Letňanech mrtvé tělo Václava Dlouhého, který se živil prodejem pornofilmů. Byl svázaný do kozelce a kolem krku měl utáženou smyčku. Podle

Roubala se Dlouhý uškrtil sám při sado-masochistických hrátkách. Naposledy pak Roubal zabíjel začátkem března 1994 v autopůjčovně v Praze 2. Tam jejich majitele Petra Kudrnu a Petera Magdolena i taxikáře Jiřího Semeráda, který tam byl nešťastnou náhodou na návštěvě, svázal opět do kozelce a po vykradení kanceláře zmizel. Oba majitelé se váhou vlastního těla uškrtili, jen Semerád se dokázal ze smyček vyprostit. Během několika týdnů Roubala zatkli policisté a začal ostře sledovaný proces, doprovázený řadou skandálů a zvýšených bezpečnostních opatřeních. Kvůli procesní chybě soudce musel být například Roubal propuštěn z vazby a hrozilo, že uprchne do Švýcarska, kde měl už zažádáno o azyl. Při vynášení rozsudku musela zase kvůli anonymní hrozbě bomby v soudní budově státní zástupkyně přerušit svou řeč. Roubal nakonec dostal doživotí.

Oběť spiknutí?

S trestem ale zásadně nesouhlasil a do všech stran rozesílal stovky stížností. Označoval se v nich za vězně Havlova svědomí, za oběť spiknutí tehdejší ministryně spravedlnosti Vlasty Parkanové nebo neustále obviňoval z nejrůznějších ústrků vězeňskou službu. Podle nejznámějšího českého vězně Jiřího Kajínka si právě svým neustálým kverulantstvím vysloužil nepřízeň bachařů, kteří mu při sprchování schválně nastavovali vařící vodu, vhodnou tak akorát „na opařování prasat“.

Přestože se Roubal prohlašoval za hluboce věřícího člověka – ještě za komunistů byl u jehovistů a později se hlásil ke katolíkům – psychiatři ho označili za silně defektní, bezcitnou, narcistickou a egocentrickou

osobnost, která pohrdá lidmi a jejíž nejvyšší hodnotou jsou peníze a majetek. Sám zemřel v létě 2015 v důsledku špatného zdravotního stavu ve věznici v Karviné. „Ať se smaží v pekle!“ proklela ho na cestě do hrobu matka jednoho ze zavražděných.

LESNÍ VRAH, VÝHERCE Z MILIONÁŘE A BÝVALÝ POLICISTA CHTĚL ZABÍJET JAKO HEPNAROVÁ

Viktor Kalivoda pocházel z dobré rodiny, byl nadprůměrně inteligentní, ale také velice introvertní. Ve vztazích se mu příliš nedařilo a nedostudoval žádnou z vysokých škol, které postupně navštěvoval. Život mu nedával smysl, jenže ani sebevraždu nezvládl, a tak zabil zcela náhodně vybrané tři lidi. Kdyby ho policisté nezadrželi, nejspíš by vraždil dál.

Krásná tvář, ale prázdné srdce bez emocí. Jeho vysoká inteligence mu vůbec nepomohla vypořádat se se životem. Místo sebevraždy ale ovlivněný případem Olgy Hepnarové obrátil svou agresi na veřejnost a začal zbytečně zabíjet lidi, kteří s jeho zpackaným životem neměli vůbec nic společného.

Na jaře 2004 vyhrál Kalivoda v soutěži Chcete být milionářem 320 tisíc korun. Od ostatních soutěžících se odlišoval tím, že během napínavého klání neprojevoval téměř žádné emoce. Stejně tak – s kamenným obličejem – si ho pamatovali i jeho bývalí spolužáci z gymnázia. „Pořád se tvářil stejně. Nikdy jsem nepoznala, jestli se raduje, nebo má vztek,“ vzpomínala na něj pro idnes.cz jeho bývalá profesorka. Po neúspěšných pokusech o studium pedagogiky nebo informatiky dokonce něco málo přes rok pracoval jako policista v pražských Řepích. Po absolvování roční policejní školy v Hrdlořezích však dobrovolně od policie odešel. Zkoušel ještě chvíli řídit tramvaje, ale většinou žil z peněz rodičů – lékařky a vysoce postaveného úředníka v centrále NATO v Bruselu.

Jako Hepnarová

Kalivoda byl navzdory svému vysokému intelektu v životě ztracený. „U pachatele bylo zjištěno vysoké IQ (130) v pásmu vysokého nadprůměru. Ale využití tohoto potenciálu je v jeho případě minimální. Chybí schopnost empatie. Osobnost pachatele je uzavřená s rysy emoční zploštělosti, nízké sebedůvěry, podrážděnosti a egocentričnosti. Je nepřizpůsobivý s nezájmem o okolí. Nebyla zjištěna závažnější duševní porucha a rozpoznávací i ovládací schopnosti byly vzhledem ke stíhané trestné činnosti zachovány,“ vyjádřil se o něm později psycholog. Kalivoda nejprve zvažoval sebevraždu, několikrát už stál na Nuselském mostě, že skočí, také se pokusil podřezat si žíly, ale nic z toho nevyšlo. Pak se mu bohužel dostala do ruky kniha o nejšílenější masové vražedkyni české historie